

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Mercedes Ron
CULPA NUESTRA

Copyright © 2018, Mercedes Ron

Copyright © 2018, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.

Travessera de Gràcia, 47-49, 08021 Barcelona

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04935-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MERSEDES RON
NAŠ GREH

TREĆA KNJIGA SERIJALA *GREŠNICI*

Prevela Sandra Nešović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Mojoj rođaki Bar.
Hvala ti što si me pratila na celom ovom putu.
Ova knjiga je tvoja koliko je i moja*

PROLOG

Nisam prestajala da se pitam zašto sam, ako smo Nik i ja prekinuli pre više od godinu dana, sada plakala kao da smo stvarno zauvek raskinuli. U jednom trenutku morala sam da skrenem s puta, morala sam da ugasis motor i zagrlim volan kako bih na miru jecala a da pritom nikoga ne dovedem u opasnost.

Plakala sam zbog onoga što smo nekada bili, ronila sam suze zbog onoga što smo mogli da budemo... Plakala sam za njim jer sam ga razočarala, zbog toga što sam mu slomila srce, zato što sam uspela u tome da se on otvori ka ljubavi, ali samo da bih mu potom dokazala da ljubav ne postoji, barem ne ona bez bola, a da je taj bol u stanju da ga obeleži za čitav život.

Plakala sam za nekadašnjom Noom, za Noom kakva sam bila pored njega: bila je to neka Noa puna života, Noa koja je, uprkos unutrašnjim demonima, umela da voli svim srcem; znala sam da ga volim više nego što ću ikada ikog voleti, što je bio još jedan od razloga za moje suze. Kada upoznate osobu sa kojom želite da provedete ostatak života, više nema povratka na staro. Mnogi nikada ne spoznaju taj osećaj, mada zaista poveruju da su pronašli to nešto, ali tek kasnije shvate da su se prevarili. Ja sam znala, zapravo znam, da je Nik ljubav mog života, da je čovek kog sam želela za oca svoje dece, čovek koji bi mi prijao i u dobru i u zlu, u zdravlju i bolesti, sve dok nas sama smrt ne prinudi da se rastavimo.

Nik je bio *onaj pravi*, moja druga polovina – a sad je kucnuo čas da naučim da živim bez nje.

PRVI DEO

PONOVNI SUSRET

1
NOA

Dva meseca kasnije...

Buka na aerodromu bila je zaglušujuća, ljudi su užurbano dolazili i odlazili, vukući za sobom kofere, tegleći decu, gurajući kolica za prtljag. Nertremice sam gledala u veliki ekran iznad svoje glave, tražeći ime svog narednog odredišta i tačno vreme kada treba da se ukrcam. Nisam bila oduševljena što putujem sama, nikada nisam volela avione, ali nisam ni imala izbora: sada sam ostala sama.

Bacila sam pogled na sat i ponovo se zagledala u ekran. U redu, stigla sam rano i vremena sam imala napretek, tako da sam opušteno mogla da popijem kafu kod terminala i malo da čitam, sigurna da će me to makar malo umiriti. Otišla sam do detektora za metal, i istina je da sam oduvek mrzela da me ispipavaju kada tuda prolazim, a stalno su to radili jer sam uvek nepogrešivo imala nešto zbog čega bi se oglasio alarm. Možda sam, kako su mi nekom prilikom i rekli, imala srce od metala: bilo je to najprostije objašnjenje za sve te neprijatnosti i razlog zašto je svaki odlazak na bilo koje mesto sa detektorima za mene predstavljao toliko mučnu situaciju.

Spustila sam omanji ranac na pokretnu traku, skinula ručni sat, narukvice, kao i ogrlicu koju sam uvek nosila oko vrata – i sve to odložila zajedno sa mobilnim telefonom, kao i ono nešto malo novca koji sam nosila u džepu.

„Morate i da se izujete, gospođo“, umornim glasom me je opomenuo mladi radnik obezbeđenja. Razumela sam ga, ovaj posao je bio čista paradigma za nešto dosadno i jednolično, mozak mu je verovatno zapadao u letargiju jer je stalno činio jedno te isto, uvek govorio jedno te isto. Stavila sam bele *konversice* na specijalni poslužavnik i zdušno sam se radovala činjenici da nisam obula neke čarape sa likom iz crtanog filma niti bilo šta

slično, jer bih se inače postidela. Dok su moje stvarčice krenule polagano da se kreću na traci, prošla sam kroz detektor i – naravno... zapištao je.

„Stanite ovde, molim vas, raširite ruke i noge“, naredio mi je onaj mladić, a ja sam samo uzdahnula iz očajanja. „Imate li neki metalni objekat, neki oštar predmet, nešto...“

„Nemam ništa od toga, uvek mi se ovo dešava, nemam pojma zašto“, odgovorila sam, prepuštajući se bezbednjaku da me opipa od glave do pete. „Sigurno je neka zabuna.“

Mladića je očigledno oraspoložio moj odgovor i najednom sam poželela da skloni ruke sa mene.

Kada se odmakao i pustio me da idem, pokupila sam svoje stvari i otišla pravo u fri-šop. Praline? Džinovske *toblerone*? E pa dobro, upravo tako. Mislim da mi je to jedino u vezi sa odlaskom na aerodrom zvučalo primamljivo. Kupila sam dva pakovanja *toblerona*, strpala ih u ručni prtljag i pošla da potražim svoj izlaz za ukrcavanje. LAX* jeste baš veliki, ali na svu sreću, moj izlaz nije bio daleko. Koračala sam po podu delimično zastrtom itisonima sa oznakama i strelicama pod nogama, prošla pored hiljadu natpisa koji su mi poručivali *doviđenja* na desetak različitih jezika, sve dok napokon nisam stigla do svog odredišta. Još se nije bilo skupilo mnogo ljudi koji čekaju, tako da sam ušla bez ikakvih problema, nakon što sam pokazala pasoš i avionsku kartu. Kada sam ušla u avion, sela sam na svoje mesto, izvukla knjigu i bacila se na *toblerone*.

Sve je teklo prilično dobro dok mi pismo koje sam ranije tutnula među stranice knjige nije skliznulo na krilo, budeći mi uspomene koje sam se zaklela da ću pokopati. Osetila sam čvor u stomaku dok su mi se u glavu vraćale mnogobrojne slike, a moj mirni dan otišao je u nepovrat.

Pre devet meseci...

Vest da Nikolas odlazi doprla je do mene sasvim neočekivanim putem. Niko nije hteo da mi otkrije bilo šta u vezi sa njim, a bilo je jasno da je uzrok tome činjenica da je svima dao stroga uputstva o tome. Čak ni Džena

* Međunarodni aerodrom u Los Anđelesu. (Prim. prev.)

nije spominjala Nika, a iz prve ruke sam znala da se sa njim videla više nego jedanput. Njeno zabrinuto lice govorilo je više od reči kad god su ona i Lajon odlazili do njegovog stana. Moja prijateljica se našla između dve vatre, što je bila samo još jedna stavka koju je trebalo da dodam već podugačkoj listi svojih krivica.

Nisam više videla Nikolasa, ali na njegove poteze u vezi sa mnom nije moralo dugo da se čeka. Nekoliko kutija sa mojim stvarima isporučeno mi je jedva dve nedelje nakon našeg raskida, a kada sam ugledala i našeg mačka u posebnom kavezu za životinje, doživela sam napad anksioznosti koji me je prikovao za krevet, nakon što su sve suze već presahle. Naše siroto mače, sada samo moje... Morala sam da ga ostavim kod majke u svom nekadašnjem domu jer je moja nova cimerka bila alergična na mačke. Teško mi je palo da se rastanem od njega, ali nisam imala izbora.

Taj period života u kome sam samo plakala nazvala sam 'mračnom epohom', jer je to bila sušta istina: nalazila sam se unutar crnog tunela bez svetla, zaronjena u potpuni mrak, iz koga nisam uspevala da se iskobeljam uprkos sjaju novog dana ili veštačkom osvetljenju lampe pored kreveta; skoro svakodnevno su me spopadali napadi panike, sve dok me na kraju jedna doktorica nije poslala direktno kod psihologa.

Isprva sam odbijala i da čujem da bilo ko natukne temu psihologa, ali pretpostavljam da mi je u suštini to ipak pomoglo, jer sam počela ujutru lakše da ustajem i da obavljam svakodnevne aktivnosti, kao i svako drugo normalno ljudsko biće... sve do one noći, noći kada sam shvatila da će, ako Nik ode, sve propasti, i to ovoga puta zauvek.

Za to sam saznala iz jednog uzgrednog razgovora u kafeteriji u okviru studentskog kampusa. Bože, u tom trenutku su čak i raspomamljene studentkinje znale o Niku više nego ja.

Jedna devojka je tračarila nešto o mom momku, pardon, bivšem momku, pa me je na taj način nesvesno obavestila i o njegovom odlasku u Njujork, koji je trebalo da se desi kroz nekoliko dana.

Upravo u tom času nešto je ovladalo mojim telom, nateralo me da uđem u kola i odem do njegovog stana. Izbegavala sam da razmišljam o tom mestu, o svemu što se zbililo, ali nisam mogla da dozvolim da on ode, barem ne pre nego što se prethodno ne sretnemo, ne pre što makar jednom ne porazgovaramo. Poslednji put sam ga videla one večeri kada smo raskinuli.

Drhtavih ruku, na nogama koje su opasno pretile da će me izdati stigla sam u Nikov stambeni blok. Ušla sam u lift, popela se do njegovog sprata i stala ispred njegovih vrata. Šta da mu kažem? Šta sam sada mogla da učinim kako bih ga umilostivila da mi oprosti, da ne ide, da me ponovo zavoli?

Pritisnula sam zvono, istovremeno osećajući kao da sam na ivici da se onesvestim. U meni su se krčkali strah, čežnja i tuga, pa me je takvu i zatekao kada je otvorio vrata. U početku smo samo ćutali, jednostavno se gledajući. Nije očekivao da me tu vidi; štaviše, stavila bih ruku u vatru da je njegov plan bio da ode ne osvrćući se, da zaboravi na mene i ponaša se kao da nikada nisam ni postojala, ali očigledno da nije računao na to da mu neću olakšati da to i ostvari.

Napetost je bila gotovo opipljiva. Izgledao je neverovatno, u tamnim farmericama, beloј majici i blago razbarušene kose. Ali nije dovoljno reći da je izgledao božanstveno: uvek je bio takav, međutim, pogled, sjaj koji bi mu ozario lice kad god bi me ugledao... ugasio se, više nije postojala magija koja bi nas začarala kada bismo se našli jedno nasuprot drugom.

Videvši ga tako zgodnog, tako visokog, tako mog... imala sam utisak kao da mi neko nabija na nos sve šta sam izgubila, kao da me kažnjava.

„Zašto si došla?“ Njegov glas je bio grub i hladan kao led, što me je nateralo da se prenem iz ukočenosti.

„Ja...“, počela sam nesigurnim glasom. Pa šta sam uopšte i mogla da mu kažem! Šta sam mogla da uradim kako bi me ponovo pogledao kao da sam njegova svetlost u tami, njegova nada, njegov život?

Činilo se kao da ne želi ni da me sasluša, jer je odmah krenuo da mi zatvori vrata ispred nosa, ali tada sam odlučila: ako već moram da se borim, boriću se; nije dolazilo u obzir da ga pustim da ode, nisam smela da ga izgubim, jer bez njega ne bih preživela, to je bilo nezamislivo. Bolela me je duša što mogu da ga vidim pred sobom, a da pritom nemam priliku da ga zamolim da me zagrlji, da mi ublaži bol koji me je svakodnevno izjedao. Istupila sam napred i, nekako se promigoljivši, provukla sam se kroz procep odškrinutih vrata, ušavši u njegov stan i zauzimajući njegov prostor.

„Šta si umislila da ćeš uraditi?“, upitao me je, prateći me kada sam krenula pravo u dnevni boravak. Ta prostorija je sada bila neprepoznatljiva: na sve strane su bile razbacane zatvorene kutije, beli čaršavi su prekrivali kauče

i maleni salonski sto. Uspomene na trenutke kada smo zajedno doručkovali, na poljupce ukradene na kauču, na zagrljaje dok gledamo filmove, sećanje na njega dok nam priprema nešto za jelo, na mene kako uzdišem od zadovoljstva među jastučićima, dok me on ljubi ostavljajući me bez daha...

Sve to kao da je isparilo. Ništa više nije ostalo.

Bio je to presudni trenutak kada su mi suze opet navrle na oči i, ne mogavši da se zaustavim, okrenula sam se ka njemu.

„Ne smeš da odeš“, izgovorila sam isprekidanim glasom; nije mogao da me napusti.

„Odlazi, Noa, nemam nameru da sada traćim vreme na ovo“, uzvratio mi je, da bi odmah potom zamuknuo, čvrsto stisnuvši vilicu.

Njegov ton me je trgnuo, a moje suze su prešle na drugi nivo. Ne... dođavola, ne, ne pada mi na pamet da odem, barem ne bez njega.

„Nik, molim te, ne želim da te izgubim“, preklinjala sam ga tužno. Moje reči nisu bile ništa naročito, ali bile su iskrene, potpuno iskrene, ne bih opstala u životu bez njega. Činilo mi se da Nik diše sve ubrzanije, bilo me je strah da ga previše ne pritiskam, ali kada sam se već odvažila da uđem u lavlje čeljusti, bila sam spremna da idem do kraja.

„Odlazi.“

Njegovo naređenje je bilo kratko i jasno, ali ja sam bila stručnjak za to da mu se usprotivim, oduvek sam to radila... pa ni sada nisam name-ravala da to promenim.

„Zar ti nimalo ne nedostajem?“, upitala sam ga, iako mi se glas slomio na pola pitanja. Osvrnula sam se oko sebe, ali samo da bih se potom na-novo usredsredila na njega. „Ja jedva da mogu i da dišem... jedva uspe-vam ujutru da se podignem iz kreveta; ležem na spavanje misleći na tebe, ustajem misleći na tebe, plaćem zbog tebe...“

Nestrpljivo sam obrisala suze, a Nikolas je iskoračio napred, ali ne sa namerom da me umiri, nego upravo suprotno. Njegove šake su me žustro uhvatile za ruke. Previše silovito.

„A šta ti misliš da ja radim?!“, ljutito je uzviknuo. „Slomila si me, je-bote!“

Dodir njegovih dlanova na mojoj koži, ma koliko bio krut, bio je do-voľjan da mi ulije snage. Toliko mi je nedostajao njegov dodir, da sam osetila nagli priliv adrenalina u samom jezgru duše.

„Žao mi je“, izvinila sam mu se, pognuvši glavu, jer jedno je bilo to osetiti, a nešto sasvim drugo podneti mržnju u njegovim lepim plavim očima. „Napravila sam grešku, ogromnu i neoprostivu grešku, ali ne smeš dozvoliti da ovo naše umre.“ Tek tada sam podigla glavu prema njemu. Ovog puta je bilo nužno da on poveruje u moje reči, da iz mog pogleda pročita da govorim pravo iz srca. „Ja nikada nikoga neću voleti ovako kako volim tebe.“

Moje reči kao da su ga opekale, pošto je naglo odvojio ruke od mog tela, okrenuo se i sa vidnim očajanjem provukao prste kroz kosu, umrsio je, a onda se ponovo usredsredio na mene. Delovao je izbezumljeno, kao da vodi najtežu bitku u životu.

Između nas dvoje se na nekoliko časaka isprečila tišina.

„Kako si samo mogla?“, upitao me je nekoliko sekundi kasnije, kada se moje srce opet našlo skrhanu, zato što sam čula njegov glas kako se slama kod poslednje reči.

Načinila sam kolebljiv korak. On se mojom krivicom osećao povređeno i samo sam želela da ga obgrlim, da i on mene ponovo prigrlji, da mi kaže kako će se sve rešiti.

„Čak se i ne sećam...“, priznala sam, glasom presahljim od ojađenosti. To i jeste bilo tačno, nisam to urezala u pamćenje, moj mozak je sve to blokirao; štaviše, one noći, one kobne noći, bila sam u toj meri rastrzana, misleći da je on uradio isto što i ja, da čak nisam ni bila u stanju išta da zaustavim, već sam se samo prepustila; u tom trenutku bila sam toliko smlavljena da sam se naprosto odvojila od svog tela i svoje duše. „Ništa što nema veze s tobom ne ostaje u mojim sećanjima, Nik, potrebno mi je da mi oprostiš, potrebno mi je da me gledaš isto kao nekad.“ Moje reči su počele da se raspadaju na neki užasno patetičan način, srce me je neopisivo bolelo, jer sam bila svesna da ga gledam pred sobom, a da mi je istovremeno toliko daleko... „Reci mi šta mogu da učinim da bi mi oprostio...“

On me je odmerio s nevericom u očima, kao da od njega tražim nešto krajnje nesuvislo i nemoguće, kao da su iz mojih usta izašle sulude i neuklopive reči.

I da, jesam se osetila smešno, zato što mi je kroz misli prošlo pitanje da li bih ja mogla da oprostim prevaru. Nikovu prevaru?

Osetila sam neizmeran bol u grudima, što je bilo dovoljno da postajem svesna odgovora... Ne, naravno da ja to ne bih mogla, i sama ta ideja bila je dovoljna da me obuzme poriv da sebi počupam svu kosu ne bih li tako izbrisala sliku Nika u zagrljaju neke druge žene.

Otrla sam suze podlakticom i najednom sam shvatila da je sve uzalud. Nekoliko trenutaka smo tako ćutke stajali, a onda sam shvatila da ipak moram da odem, nisam više mogla da izdržim taj osećaj gubitka, jer istina je: izgubila sam ga, i ma koliko ga molila, nisam više ništa mogla da izmenim po tom pitanju.

Suze su nastavile u tišini da klize niz moje obraze... svesne da je pred nama rastanak bez reči. Rastanak! Majko mila, rastanak od Nika! Kako se to radi? Kako se oprašta od osobe koju najviše želite i koja vam je najpotrebnija u životu?

Krenula sam ka izlaznim vratima, ali pre nego što sam promakla kraj njega, Nik se pomakao, stao je ispred mene i, na moje ogromno iznenađenje, njegove usne su se spustile na moje, njegove ruke su mi obuhvatile ramena i stisnule me uz sebe, a ja sam ostala kao skamenjena, primajući poljubac koji ne bih očekivala ni za hiljadu godina.

„Zašto, prokleta bila?“ zavapio je nekoliko sekundi kasnije, snažno me stežući za ruke.

Dlanovima sam obujmila njegovo lice, ali mi on nije dao vremena da analiziram ono o čemu u tom času razmišlja, jer sam leđima udarila o zid u dnevnom boravku, uz koji me je na silu pribio, dok su njegove usne tražile moje, u vazдушnom prostoru koji kao da nam je bio ukraden. Očajnički sam ga privukla uz sebe, njegov jezik je završio u mojim ustima, dok su njegove ruke lutale mojim telom. Ali onda se nešto promenilo, njegovo držanje, njegov poljubac, sve je postalo napadnije, grublje. Odvojio se od mojih usana i prikovao me uz zid, ne dozvoljavajući mi ni da se mrdnem.

„Ne bi trebalo da budeš ovde“, gnevno je zagremeo, a kada sam otvorila oči, primetila sam da suze teku i niz njegove obraze. Nikada ga nisam videla da tako plače, nikada.

Imala sam osećaj kao da mi ponestaje vazduha, shvatila sam da naprosto moram da se odmaknem od njega, da nešto nije kako bi trebalo da bude, da je sve pogrešno, strašno pogrešno. Poželela sam da ga pomilujem po obrazu, htela sam da mu osušim suze, da ga jako zagrlim i da ga

bezbroy puta zamolim za oprostaj. Ne znam šta je moj pogled odražavao u tom trenutku, ali kada se zaustavio na Nikovim očima, one kao da su se razgorele plamenom koji bi mogao da se opiše kao bes, bes i bol, duboki bol koji sam dobro poznavala.

„Voleo sam te“, potvrdio je, zaronivši lice u prevoj mog vrata.

Osetila sam kako drhti, pa su ga moje ruke zagrlile kao da ne žele da ga ikada više puste. „Voleo sam te, prokleta bila!“, ponovio je, ovog puta skoro kriknuvši, ujedno se odmičući od mene.

Nikolas je tada ustuknuo korak, pogledao u mene kao da me vidi prvi put, nakratko je uperio oči ka podu, ali samo da bi ih opet podigao ka meni.

„Gubi se iz ovog stana i nemoj da ti je palo na pamet da se ikada više vratiš.“

Pogledala sam ga direktno u oči i tada sam zaključila da je sve zaista izgubljeno. Njegove suze su se koprcale da izbiju na površinu, ali u njima više nije bilo ni tračka ljubavi, samo bol, bol i mržnja, a ja nisam znala kako da se borim protiv toga. Verovala sam da ću biti u stanju da ga povratim, verovala sam da ljubav koju osećam prema njemu može da postigne to da mi vrati njegovu ljubav, ali grdno sam se prevarila! Od ljubavi do mržnje samo je jedan korak... i upravo tome sam tada prisustvovala.

Tada sam ga poslednji put videla.

„Gospođice“, začuo se neki glas pokraj mene, što me je navelo da se vratim u stvarnost.

Podigla sam pogled sa pisma i ugledala stjuardesu koja me je nestrpljivo posmatrala.

„Da?“, izustila sam uspravljajući se, pri čemu su knjiga i *toblerone* koje sam dotle držala na krilu pali na pod.

„Već su se skoro svi ukrcali, mogu li da pogledam vašu avionsku kartu?“

Osvrnula sam se oko sebe. Sranje! Bila sam jedina preostala u čekaonici. Obratila sam pažnju na dve stjuardese koje su me proučavale iz pravca vrata koja su vodila ka tunelu koji će me odvesti do letelice, i tek tada sam naglo poskočila sa stolice. Sranje!

„Oprostite“, izvinila sam se, uzevši ranac, po kome sam počela da preturam u potrazi za pasošem i putnom kartom. Devojka je sve to preuzela od mene, te krenula ka vratima. Sledila sam je, na brzinu se osvrnuvši ka sali kako bih proverila da mi nešto nije tamo ostalo, a onda sam čekala dalju proceduru.

„Vaše mesto je na kraju zdesna... Želim vam prijatan let.“

Klimnula sam glavom, ulazeći potom u tunel, svesna neugodnog osećaja u ustima i stomaku.

Šest sati leta do Njujorka, eto to mi je predstojalo.

Putovanje mi se učinilo beskrajnim. Nisam želela ni da zamišljam kolika je trenutna temperatura u Njujorku, budući da smo već bili došli do sredine jula, ali sam u sebi bila zahvalna na činjenici da će moj boravak tamo trajati kratko, jer je za njega postojao samo jedan jedini motiv.

Po izlasku sa aerodroma, otišla sam pravo na stanicu. Čekala me je kraća vožnja vozom, od aerodroma do stanice Jamajka, gde ću presesti na drugi voz, koji će me odvesti do Ist Hemptona. Još sam bila u neverici da ću stvarno posetiti jedno tako snobovsko mesto, koje mi nikada nije privlačilo pažnju, ali Džena, ah ta Džena, poželela je da njeno venčanje bude na visokoj nozi; da, da, već mesecima je to organizovala i htela je da se uda baš u Hemptonu, upravo tako, kao svaka mala američka bogatašica. Njena majka je posedovala vilu u toj ekskluzivnoj zoni još otkad je znala za sebe, gde su skoro uvek letovali, pa je Džena silno zavolela to mesto, uzimajući u obzir da je tu bila srž svih njenih detinjih uspomena. Krstareći malo po internetu, otkrila sam koliko je basnoslovno koštalo tamo imati kuću: ostala sam otvorenih usta.

Džena me je obavestila kako želi da dođem kod nje nedelju dana pre venčanja. Bio je to utorak, a moja najbolja drugarica je u nedelju trebalo da zauvek prestane da bude devojka. Mnogi su govorili da je sklapanje braka u devetnaestoj godini čista ludost, ali ko smo mi da bismo sudili o ljubavi bilo kog para! Ako se vole i ako su spremni i sigurni u svoju ljubav, onda neka se konvencionalnosti nose dodavola.

I tako sam se obrela tu, na izlasku iz voza na stanici Jamajka, kako bih se suočila sa nešto više od dva sata vožnje do sledećeg presedanja tokom koje sam morala da utuvim sebi u glavu da sve to nije imalo veze samo sa udajom moje najbližije prijateljice već i sa činjenicom da ću ponovo videti

Nikolasa Lestera, nakon deset meseci tokom kojih apsolutno nisam imala pojma šta se dešava s njim, izuzev sitnica koje sam doznala preko interneta.

Nik je trebalo da bude kum, a ja deveruša... već i sami možete da zamislite kakav je to prizor. Možda je kucnuo čas da rane zacele, možda ga je vreme dovelo do oproštaja. Nisam to mogla da znam, ali jedno je bilo jasno: nas dvoje ćemo se naći licem u lice i najverovatnije će izbiti treći svetski rat.

2

NOA

Stigla sam na železničku stanicu oko sedam sati uveče. Sunce još nije bilo potonulo na horizontu, sredinom jula nije nestajalo sve do devet sati, tako da mi je bilo prijatno kada sam izašla iz voza, protegla noge i osetila topli miris mora i svežeg povetarca koji je pirkao iz pravca obale. Već dugo nisam otišla na plažu i sada mi je malo nedostajala. Moj fakultet se nalazio na skoro dva sata od okeana, a pritom sam i činila sve da izbegnem prilazak majčinoj kući. Moj odnos sa njom nije više bio kao nekada, i mada je proteklo dosta meseci, nismo rešile apsolutno ništa. Telefonom smo se čule vrlo retko, i kada bi razgovor pošao ka terenima na koje nisam bila spremna da kročim, jednostavno bih prekinula vezu.

Džena me je čekala u svojim kolima ispred stanice. Čim me je ugledala, izletela je iz belog kabrioleta i potrčala mi u susret. I ja sam učinila tako, pa smo se našle na pola puta. Stopile smo se u tipičan ženski zagrljaj i počele da skakućemo kao zaposednute.

„Ovde si!“

„Ovde sam!“

„Udajem se!“

„Udaješ se!“

Obe smo prasnule u smeh, sve dok nas nisu prekinule automobilske sirene saobraćaja koji smo ometale, pa smo bile prinuđene da se razdvojimo.

Sele smo u njen kabriolet, pa sam tada uperila ispitivački pogled u prijateljicu, dok je ona počinjala da brblja o tome koliko je bila u poslu do guše i da mi nabraja šta nam je sve predstojalo da obavimo pre velikog